

ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Αν αληθεύουν τα δημοσιεύματα, τότε τα δύο κεντρικότερα θεσμικά πρόσωπα του βρετανικού αστικού πολιτικού σκηνικού, ο πρωθυπουργός της Βρετανίας Ντέιβιντ Κάμερον και η βασίλισσα Ελισάβετ, συμβολίζουν τη βαθιά αντίθεση που διατρέχει πλέον ολόκληρο τον πολιτικό-κοινωνικό-οικονομικό ιστό. Ο μιν πρώτος, οπαδός της παραμονής της Βρετανίας στην Ε.Ε. αφενός υπόσχεται «μερισματική απόδοση» εάν οι βρετανοί ψηφοφόροι ταχθούν υπέρ, με τη μορφή μεγάλης αύξησης των επενδύσεων, αφετέρου απειλεί, απευθύνοντας εκκλήσεις στους Βρετανούς, ειδικά τους μεγαλύτερης ηλικίας ψηφοφόρους, να σκεφτούν τι επιπτώσεις θα είχε η αποχώρηση του Η.Β. από την ΕΕ για τη χώρα και για τις μελλοντικές γενιές.

Απέναντι του, σύμφωνα με τη βρετανική εφημερίδα Telegraph που επικαλείται τις δηλώσεις του βιογράφου της, βρίσκεται η Βασίλισσα Ελισάβετ που φέρεται να τάσσεται υπέρ του Brexit. Σε δείπνο που είχε πρόσφατα με φίλους και συνεργάτες της ζήτησε από τους καλεσμένους της να της δώσουν τρεις καλούς λόγους για τους οποίους η Βρετανία θα έπρεπε να μείνει στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Επισήμως, η βασίλισσα είναι «πολιτικά ουδέτερη», όμως, όπως σημειώνει η εφημερίδα στο δημοσίευσμά της, η φύση της ερώτησης που φέρεται να έκανε κατά τη διάρκεια του δείπνου δίνει βαρύτητα στους ισχυρισμούς ότι η Ελισάβετ θα επιθυμούσε να αποχωρήσει η Βρετανία από την Ε.Ε.

Φυσικά, δεν είναι αναγκαία αυτή η συμβολοποίηση, για να καταλάβει κανείς την ευρύτερη σύγκρουση που μαίνεται. **Το θέμα είναι αυτό που την πυροδοτεί. Ποιοι είναι οι λόγοι που ουσιαστικά το σύνολο του πλανήτη θα έχει στραμμένα τα μάτια του στη Βρετανία;** Ο παρανομαστής των ευρύτερων συγκλονιστικών εξελίξεων δεν είναι άλλος από τη βαθιά καπιταλιστική κρίση. Οι σύγχρονοι όροι για το ξεπέρασμά της και το νέο γύρο καπιταλιστικής κερδοφορίας (που δε φαίνεται άμεσα στον ορίζοντα των δεδομένων πολιτικών, οικονομικών και γεωστρατηγικών εργαλείων), καθορίζουν την κλιμάκωση του διεξαγόμενου ταξικού πολέμου σε ευρωπαϊκό και πλανητικό επίπεδο, αλλά και των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών.

Η αντιπαράθεση που εκφράζεται στην Βρετανία σχετικά με το Brexit, αποτελεί ιδιότυπη προέκταση της αντίθεσης ευρωπαϊκού Βορρά-Νότου, που ήρθε στο προσκήνιο με νέα ένταση τα τελευταία μνημονιακά χρόνια. Πλέον, κάθε τάση ενοποίησης ή/και απόσχισης καταγράφεται με διαλεκτικό τρόπο, τόσο συνολικά όσο και σε κάθε εθνικό σχηματισμό. Σκοπός, σε αυτή την κατάσταση, κάθε επιμέρους κεφαλαιο-κράτους είναι ο καθορισμός άλλου είδους ενότητας στη βάση της επαναδιαπραγμάτευσης. Εκεί βρίσκεται η ουσία της κλιμάκωσης της ταξικής σύγκρουσης στο εσωτερικό κάθε κράτους, με αυτό τον τρόπο καθορίζεται ο ανταγωνισμός μεταξύ των αστικών τάξεων.

Τώρα πια, τη σκυτάλη των σκληρών αντεργατικών μέτρων λαμβάνουν από τα χέρια των κυβερνήσεων Ελλάδας-Ισπανίας-Ιταλίας-Πορτογαλίας οι αντίστοιχες κυβερνήσεις σε Γαλλία-Βέλγιο-Ολλανδία κλπ.

Ταυτόχρονα, με πρωταγωνιστή τη Γερμανία τίθεται η ατζέντα της πολιτικής ενοποίησης της Ε.Ε., προκρίνοντας τους τομείς εξωτερικής πολιτικής και Άμυνας/Ασφάλειας. Παράλληλα «τρέχουν» οι σχεδιασμοί της Νέας καπιταλιστικής Τάξης Πραγμάτων.

Τμήματα, λοιπόν, του βρετανικού κατεστημένου απαντούν αρνητικά στην προοπτική εμβάθυνσης της

ευρωπαϊκής ενοποίησης. Η Βρετανία είναι εντελώς ανίκανη να σταματήσει τη δημιουργία του ευρωστρατού, βάσει των γερμανικών κατευθύνσεων για την ΕΕ, που υπερیشύει των τακτικά εκλεγμένων κυβερνήσεων, προειδοποιεί το γραφείο του υπουργού Εξωτερικών, σύμφωνα με τον βρετανικό τύπο. Ο James Duddridge, υπουργός Εξωτερικών, δήλωσε στην Express.co.uk ότι είναι «μη ρεαλιστικό» για τον Cameron να διεκδικήσει το Ηνωμένο Βασίλειο κάποιο ρόλο σε μια στρατιωτική δύναμη της ΕΕ, προσθέτοντας ότι οι Βρυξέλλες είναι συχνά ενάντια στα συμφέροντα της Βρετανίας σε πολλά θέματα εξωτερικής πολιτικής. « Σε πολλές περιπτώσεις θα μπορούσαμε να είμαστε πιο τολμηροί και πιο επιτυχημένοι ως ανεξάρτητο κράτος μέλος κι όχι μέσω μιας κοινής εξωτερικής πολιτικής υπό τη σημαία της ΕΕ»

Ο υπουργός, έκανε την παρέμβαση του εν μέσω προειδοποιήσεων ότι η ΕΕ σχεδιάζει να μειώσει σημαντικά την παγκόσμια επιρροή της Βρετανίας, αμέσως μετά το δημοψήφισμα. **Εξέφρασε φόβους ότι οι Βρυξέλλες σχεδιάζουν σειρά μέτρων για να «αρπάξουν περισσότερα χρήματα και να τα ξοδέψουν στις δικές τους προτεραιότητες παρά για την Αγγλία», σε περίπτωση που παραμείνει η χώρα στην ένωση στο επικείμενο δημοψήφισμα. Δημοσιεύματα, εξάλλου, τονίζουν** ότι η Ευρωπαϊκή επίτροπος Federica Mogherini, υπεύθυνη για θέματα εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφάλειας, καθυστερεί την αναγγελία της νέας ευρωπαϊκής παγκόσμιας στρατηγικής (Λευκή Βίβλος) μετά την ψηφοφορία της 23ης Ιουνίου, φοβούμενη ότι το περιεχόμενό της θα μπορούσε να οδηγήσει ταχύτερα σε ένα Brexit. Το άκρως απόρρητο έγγραφο των 20 σελίδων, που είναι ένα χρόνο στα σκαριά, θα παρουσιαστεί στο Συμβούλιο της ΕΕ στις 28 Ιουνίου και αναμένεται να περιλαμβάνει μέτρα για την επιτάχυνση της δημιουργίας ενός ευρωπαϊκού στρατού, μεταφέροντας περισσότερες εξουσίες των εθνικών κρατών στον τομέα της εξωτερικής πολιτικής υπό τον έλεγχο των Βρυξελλών.

Ορισμένες από αυτές τις σημειώσεις που διέρρευσαν στον Τύπο, αναφέρουν ότι η ευρωπαϊκή στρατηγική θα περιλαμβάνει τη δέσμευση για τη δημιουργία μόνιμου στρατιωτικού αρχηγείου της ΕΕ με σχετικές λειτουργικές δομές. Ο Duddridge προειδοποίησε: «Η ΕΕ είναι μια μυστικοπαθής οργάνωση που δεν θέλει έγγραφα σε δημόσια θέα και τα οποία θα παρουσιάζουν το άκρατο φεντεραλισμό που προετοιμάζεται, σε μια προσπάθεια κατάργησης των εθνικών στρατών, συμπεριλαμβανομένης της δημιουργίας ευρωπαϊκής αστυνομικής δύναμης και ευρωπαϊκού στρατού [...] Αν οι Ευρωπαίοι γνώριζαν την αλήθεια για αυτό που ετοιμάζει η ΕΕ θα μπορούσαν μέσα σε λίγα χρόνια, ή μερικές δεκαετίες, να ξεσηκωθούν και να ψηφίσουν με μια ηχηρή ψήφο την αποχώρησή τους από την ΕΕ [...] Η ΕΕ έχει ένα ομοσπονδιακό όραμα το οποίο κινείται προς την κατεύθυνση αυτή και αν δεν μπορεί να γίνει το άλμα προς την κατεύθυνση αυτή φανερά, τότε θα γίνει κρυφά», δηλώνει ο ίδιος. Τα σχέδια εγκαθιδρύσεως μιας αστυνομικής και στρατιωτικής συγχρόνως δύναμης προετοιμάζουν εδώ και καιρό στις Βρυξέλλες, διότι φοβούνται μεγάλες πολιτικές και κοινωνικές αναταραχές στην ΕΕ.

Φυσικά, η αγωνία του τμήματος της βρετανικής άρχουσας τάξης που αρνείται τους σχεδιασμούς ομοσπονδιοποίησης της Ε.Ε δεν αφορά το μέλλον του κόσμου της εργασίας και την επιδείνωση της θέσης του. Αυτό είναι κοινό τους έργο και επιδίωξη. Αυτό που μαίνεται, σε συνθήκες βαθιάς ύφεσης με ανεξάντλητη προοπτική, είναι η σύγκρουση ριζικά διαφορετικών σχεδίων για τους όρους ενοποίησης της γεωστρατηγικής περιοχής της Ευρώπης. Είναι σύγκρουση που ήδη χαρακτήρισε την εμπλοκή διεθνών συγκροτήσεων των αστικών μπλοκ μέσα στην Ε.Ε. κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων με το ελληνικό κράτος τον προηγούμενο χρόνο. Είναι σύγκρουση η οποία φέρει στον πυρήνα της την αντίφαση ανάμεσα στην εθνοκρατική συγκρότηση και την καπιταλιστική διεθνοποίηση, με ενδιάμεσο κομβικό σημείο τις ολοκληρώσεις, τους μηχανισμούς ασφαλείας, τις στρατιωτικοπολιτικές ενώσεις, τις εμπορικές συνεργασίες και τις χρηματοπιστωτικές ροές.

Η μόνη δυνατή ανώτερη ενοποίηση της Ε.Ε. με ομαλές διαδικασίες στο επίπεδο της γεωπολιτικής συγκρότησής της, είναι -αυτή τη στιγμή- υπό τις γερμανικές κατευθύνσεις. Δεν έχει να κάνει τόσο με μια διαλεκτική υποτέλειαν-ανεξαρτησίας, μεταξύ του γερμανικού κεφαλαιοκρατικού μπλοκ και των

υπολοίπων (ευρωπαϊκός νότος, Μ. Βρετανία – Γαλλία, «Λατινική αυτοκρατορία»). Η βάση της σύγκρουσης έγκειται περισσότερο στο ερώτημα που τίθεται επιτακτικό για τα εθνικά και περιφερειακά συστήματα εξουσίας: ο (χαμηλής έντασης) παγκόσμιος εμφύλιος που μαίνεται, θα περάσει μέσα από τα εθνικά κράτη και θα διχάσει το εσωτερικό των κοινωνικών σχηματισμών τους ή θα χαρακτηρίσει τις διακρατικές συγκρούσεις περιφερειακών συστημάτων ασφαλείας στην προοπτική μια βαθύτερης ομοσπονδοποίησης;

Η Γερμανία επιδιώκει να επιβάλει τους δικούς της όρους συσσώρευσης, εκμετάλλευσης και ασφάλειας για μια τέτοια ενοποίηση, ακριβώς γιατί θεωρεί ότι μόνο με αυτούς είναι δυνατή. Έχει άδικο; Τα εργασιακά μέτρα που σήμερα πασχίζει ο Ολάντ να περάσει στη Γαλλία (επιδιώκοντας να αλλάξει ριζικά το ιστορικό περιεχόμενο της ταξικής πάλης και του ιστορικού του εμφυλίου πολέμου σε αυτή τη χώρα) ή τις βάρβαρες αναδιαρθρώσεις στην Ελλάδα (από τις οποίες πολλές ακόμα είναι μπλοκαρισμένες μέσα στο φάντασμα των σκληρών ταξικών συγκρούσεων της προηγούμενης δεκαετίας) τα εφαρμόζει ήδη η Γερμανία (Σρέντερ-ατζέντα 2010 κλπ). Και, μάλιστα, δεν τα επέβαλε μέσω σκληρών ταξικών συγκρούσεων αλλά με αμοιβαίες διαπραγματεύσεις με το IG Metall και τα άλλα συνδικάτα, και διαρκή συναινετικό έλεγχο των απειθαρχων μειοψηφιών. Στη βάση ενός νομικά προσδιορισμένου συσχετισμού υπό την κυριαρχία των εθνικών στόχων και του αποκλεισμού ευρύτερων κοινωνικών κατηγοριών. Στη βάση μιας μετα-ιδεολογικής κοινωνικοπολιτικής συμμαχίας αριστεράς-δεξιάς, υπό τις ορίζουσες της ανάπτυξης και της ασφάλειας.

Αυτή είναι και η βασική ιστορική νομιμοποίηση της «γερμανικής ηγεμονίας» στην Ε.Ε. Κατανοεί την υποχρέωσή της να εκτελέσει το ρόλο της ατμομηχανής τόσο στην παραγωγική ανασυγκρότηση όσο και στη θεσμική και πολιτικοστρατιωτική θωράκιση της ευρωπαϊκής περιφέρειας, εκεί που οι υπόλοιπες αστικές κυριαρχίες ασθμαίνουν ή αδυνατούν να καθυποτάξουν μόνες τους τις εργατικές τους τάξεις, δημιουργώντας έναν λείο χώρο απρόσκοπτης ροής του κεφαλαίου και των παραγωγικών σχέσεων. Αυτό που παίζεται στη γερασμένη Ευρώπη είναι η βίαιη διάπλαση ενός υποκειμένου που θα παράγει, θα ζει και θα συναινεί με βάση τις ανάγκες της επέκτασης των νέων όρων παραγωγικότητας τόσο του κεφαλαίου όσο και της εργασίας. Αυτή η βίαιη σύγκρουση διχάζει το εσωτερικό όλων των εθνών-κρατών, αναδιπλασιάζει το γερμανικό πολιτικό υπόδειγμα ως υπόδειγμα ταξικής πάλης ευνοϊκής για το ευρωπαϊκό κεφάλαιο. Γι' αυτό είναι, για εμάς, προτιμότερος ο όρος «διεθνής εμφύλιος πόλεμος» και όχι η «πάλη για λαϊκή κυριαρχία». Γι' αυτό θεωρούμε ότι «ο εχθρός είναι (τώρα) στην ίδια μας τη χώρα» και όχι σε ένα ιστορικό στάδιο «μετά την ανάκτηση της εθνικής-λαϊκής κυριαρχίας». Όχι γιατί είναι αυταπάτη τα «διευθυντήρια των Βρυξελλών» ή η κλειστή λογική του απρόσβλητου μηχανισμού των Eurogroup και των συνόδων κορυφής ή της ΕΚΤ. Αλλά, γιατί, η συγκεκριμένη θωράκιση αυτών των μηχανισμών είναι το θεμέλιο που προσιδιάζει σήμερα στις προϋποθέσεις διασφάλισης της κρατικής κυριαρχίας έναντι των απειθαρχων ή περιττών πληθυσμών τους – εντός ή εκτός των συνόρων τους.

Κατάληξη αυτών των προβληματισμών για το Η.Β. είναι το εναλλακτικό σχέδιο που παρουσίασε ο Σουηδός ευρωβουλευτής Πέτερ Λούντγκρεν, όταν δήλωσε ότι η Δανία και η Σουηδία βρίσκονται ήδη ένα βήμα πριν την απόσχιση τους από την ΕΕ, περιμένοντας στη γωνία ένα ενδεχόμενο Brexit. Και το αποτέλεσμα αυτών των αλυσιδωτών αντιδράσεων θα μπορούσε να είναι η δημιουργία μίας «βόρειας εμπορικής συμμαχίας» με επικεφαλής τη Μ. Βρετανία.^[1]

Στην Σουηδία λοιπόν τα ακροδεξιά-εθνικιστικά κόμματα κάνουν σημαία τους το μεταναστευτικό ζήτημα, καθοδηγώντας με αυτό τον τρόπο το λαό στο γεγονός ότι η σκανδιναβική χώρα σταδιακά μπαίνει στον κυκλώνα της λιτότητας. Δημοσκοπήσεις αποκαλύπτουν ένα ισχυρό προβάδισμα υπέρ της παραμονής στη ΕΕ. Ωστόσο, σε ενδεχόμενο Brexit, η πλάστιγγα θα γείρει στην αντίθετη πλευρά, σύμφωνα με εκτιμήσεις ειδικών. Ο κ. Λούντγκρεν τόνισε: «Νομίζω ότι η Σουηδία μπορεί να φύγει. Η Ολλανδία έχει απειλήσει με δημοψήφισμα αν συμβεί το Brexit, ενώ θα ακολουθήσουν Δανία και Τσεχία. Η Βρετανία ήταν πάντα εκεί για την Ευρώπη. Έκανε τεράστιες θυσίες για να μας σώσει από τη ναζιστική δικτατορία. Οι Βρετανοί έχουν μια πολύ ισχυρή αίσθηση της ελευθερίας και εκεί υπάρχει μέρδεμα με τις Βρυξέλλες. Αυτό είναι το

μεγαλύτερο μάθημα που θα βγει από ένα Brexit». Κι όσο για το αν θα υπάρξει οικονομική ζημιά για τη Βρετανία, η απάντηση ήταν αποπλιστική, προμηνύοντας τη δημιουργία της προαναφερθείσας συμμαχίας: «90 εκατομμύρια άνθρωποι από Σουηδία, Δανία, Νορβηγία, Φινλανδία, Ισλανδία, και το Ηνωμένο Βασίλειο θα αξιοποιήσουν ένα συνδυασμένο ΑΕΠ των 3 τρις λιρών, που αντιπροσωπεύουν μία πολύ σημαντική επιρροή όταν πρόκειται για την δημιουργία νέων εμπορικών σχέσεων με την ΕΕ.

Περισσότερο, λοιπόν, από την «αφελή» πίστη «των δημοκρατικών δυνάμεων» στην Ευρώπη (και όχι μόνο), σχετικά με την αντιπαράθεση εθνολαϊκισμού-κοσμοπολιτισμού ως αντιπαράθεση δημοκρατικής λαϊκής κυριαρχίας-ολοκληρωτικού πραγματισμού των δυνάμεων της αγοράς ή την αντιπαράθεση «κεϋνσιανών» εργαλείων-«σκληρού νεοφιλελευθρισμού», η κεντρική αντιπαράθεση είναι μεταξύ διαφορετικών προοπτικών κοινωνικοπολιτικής ειρήνης και συσώρευσης κεφαλαίου, άρα και διαφορετικών τύπων ενσωμάτωσης των υποτελών τάξεων προκειμένου να διεξαχθεί ο αναγκαίος πόλεμος ενάντια στις αποκλεισμένες. Αυτό φυσικά μεταφράζεται και σε διαφορετικούς τύπους ηγεμονίας-κυριαρχίας ανάλογα με τη φράξια του κεφαλαίου που τους καθορίζει.

Με διαφορετικούς όρους κάθε κράτος επιδιώκει να διασφαλίσει την αστυνομική ειρήνη στο εσωτερικό του προκειμένου να επιβάλλει την ένοπλη ειρήνη στην καπιταλιστική περιφέρεια και στις ζώνες εξαιρέσής του. Αυτό ορίζει και τις περιφερειακές ολοκληρώσεις που γεννιούνται, τις γεωστρατηγικές συμμαχίες, τις γεωπολιτικές αντιπαραθέσεις.

Σε αυτούς λοιπόν τους προβληματισμούς έρχεται να απαντήσει καταρχήν ο αμερικανικός παράγοντας. Μια ψηφοφορία των Βρετανών υπέρ της αποχώρησης της χώρας τους από την Ε.Ε. θα μπορούσε να έχει «σημαντικές οικονομικές επιπτώσεις», εκτίμησε η πρόεδρος της Κεντρικής Τράπεζας των ΗΠΑ (FED), ενώπιον μιας επιτροπής του Κογκρέσου. «Οι ΗΠΑ δεν επιθυμούν αυτή την εξέλιξη γιατί θέλουν τη Βρετανία εντός της Ε.Ε., καταρχήν για γεωστρατηγικούς λόγους. Δεν πρέπει ποτέ να σχηματιστεί μια συμμαχία Γερμανίας-Ρωσίας, ούτε μια ισχυρή και ανταγωνιστική Ε.Ε. που θα αμφισβητήσει την παρουσία τους στην Ευρασία και τη θέση τους στον κόσμο όπως είναι σήμερα. Η Βρετανία δεν έχει πλέον την δυνατότητα να διατηρήσει την ισορροπία δυνάμεων στην Ευρώπη, αλλά μπορεί να επιχειρεί την υπονόμευση των γερμανικών σχεδιασμών».

Αποτέλεσμα εικόνας για ευρωστρατοσ Στο παρελθόν οι ΗΠΑ είχαν παίξει, επίσης, καθοριστικό ρόλο στο αποτύχουν αντίστοιχα βρετανικά σχέδια: η Βρετανία παρέμεινε για χρόνια εκτός Ευρωπαϊκής Κοινότητας θέλοντας να διατηρήσει τον έλεγχο της οικονομίας της, παρ' ότι χρειαζόνταν μια ζώνη ελεύθερου εμπορίου. Στα μέσα, λοιπόν, της δεκαετίας του '50 η Βρετανία συγκρότησε έναν εναλλακτικό θεσμό, τον Ευρωπαϊκό Σύνδεσμο Ελεύθερου Εμπορίου. Το 1960 συστάθηκε με την συμμετοχή Βρετανίας, Αυστρίας, Δανίας, Σουηδίας, Νορβηγίας, Φινλανδίας, Ελβετίας, Λιχτενστάιν και Πορτογαλίας. Στο τέλος, η ΕΣΕΕ απέτυχε και ένας από τους σημαντικότερους λόγους ήταν η θέληση των ΗΠΑ για μια ενωμένη Ευρώπη – βασικά εναντίον της ΕΣΣΔ! Τώρα βεβαίως υπάρχει η Ρωσία του Πούτιν...

Απαντά όμως και ο Γερμανός Υπουργός Οικονομικών Σόϊμπλε, όταν μιλώντας σε οικονομικό συνέδριο στο Βερολίνο ξεκαθάρισε: «Η Ευρωπαϊκή Ένωση πρέπει να αλλάξει είτε η Βρετανία ψηφίσει να παραμείνει είτε ψηφίσει να αποχωρήσει απ' αυτόν τον συνασπισμό κρατών στο δημοψήφισμα της την Πέμπτη. Η Ευρώπη δεν είναι σε καλή κατάσταση». Ο Γερμανός πολιτικός εξέφρασε την ελπίδα ότι η Βρετανία θα ψηφίσει υπέρ της παραμονής της στην ΕΕ, αλλά πρόσθεσε πως, όποιο κι αν είναι το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος, **«δε θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε όπως κάναμε μέχρι τώρα, αλλιώς οι άνθρωποι θα πουν δεν κατάλαβαν».**

Από την τοποθέτηση του Σόϊμπλε απορρέει η ανάγκη να «παταχθούν» οι προσδοκίες των ευρωπαϊκών αστικών τάξεων για καλύτερη διαπραγματεύση, αλλά και των εργαζομένων για τερματισμό των οδυνηρών ταξικών μέτρων. Ταυτόχρονα, αποκαλύπτεται μια ευρύτερη συνεργασία ΗΠΑ-Γερμανίας, με βάση τη Διατλαντική Εμπορική και Επενδυτική Συνεργασία (ΤΤΙΡ). Συμφωνία που έχει σκοπό να αυξήσει την εμπορική δραστηριότητα μεταξύ των δύο αγορών, να μειώσει τους δασμούς και να καταργήσει τα

υφιστάμενα εμπόδια. Πρωτεύον, η αντιμετώπιση των αναδυόμενων αγορών, ώστε να μειωθεί δραστικά η ανεργία, να μειωθούν οι τιμές των προϊόντων και να γίνουν πιο ανταγωνιστικά, ενώ πολιτικά θα διατηρήσουν και θα επεκτείνουν την παγκόσμια επιρροή τους. Και η Γερμανία, μέσω αυτής, επιδιώκει να αυξήσει τις εξαγωγές της στην αμερικανική αγορά.

Αυτό όμως είναι εντελώς νέο τοπίο. Η Γερμανία αισθάνεται την ανάγκη να μετατρέψει την οικονομική της δύναμη σε στρατιωτική ισχύ έτοιμη να δράσει παγκόσμια. Όπως έχουμε επισημάνει ενόψει των δυο σημαντικών συνόδων κορυφής το καλοκαίρι, του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου (Βρυξέλλες, 28-29 Ιουνίου) και του NATO (Βαρσοβία, 8-9 Ιουλίου), διεξάγονται συνεχείς διαβουλεύσεις μεταξύ των δυο φορέων και των κρατών μελών τους σχετικά με τον τρόπο που θα διατυπωθούν οι νέες στρατηγικές κατευθυντήριες γραμμές για την ευρωπαϊκή ασφάλεια. Η ΕΕ θα ανακοινώσει την «Παγκόσμια Στρατηγική» της, ενώ η Νατοϊκή Συμμαχία αναμένεται να επαναδιατυπώσει το πλαίσιο θωράκισης των κρατών μελών της ενόψει των εξελισσόμενων «υβριδικών απειλών» από κρατικούς και μη κρατικούς δρώντες. Παράλληλα, αναμένεται να διευκρινιστούν, ίσως, και τα επίπεδα συνεργασίας και καταμερισμού δράσεων με την Ε.Ε. στα ζητήματα ασφάλειας και άμυνας.

Πόσο πιο ξεκάθαρα να τα κάνει όλα αυτά η **Μέρκελ** όταν τονίζει σε ομιλία της σε σύνοδο για οικονομικά θέματα στο Βερολίνο: «η Γερμανία θα χρειαστεί να αυξήσει τις αμυντικές της δαπάνες σημαντικά από το σημερινό τους επίπεδο για να μπορέσει να αντιμετωπίσει εξωτερικές απειλές». Η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν είναι σήμερα σε θέση να αμυνθεί έναντι εξωτερικών απειλών και δε μπορεί απλά να βασίζεται στη διατλαντική σχέση με τις ΗΠΑ[2]. «Η Γερμανία δε μπορεί να περιμένει από άλλους να επωμίζονται το βάρος της άμυνας της μακροπρόθεσμα», υπογράμμισε η καγκελάριας.

Έτσι όμως αμφισβητούνται οι όροι άσκησης πολιτικής του βρετανικού ιμπεριαλισμού, όπως τους είχε καθορίσει μεταπολεμικά, όταν έχασε την αυτοκρατορία του από τα αντιαποικιακά κινήματα και με τη συμβολή των πρωταγωνιστών του Ψυχρού Πολέμου. Οι Βρετανοί δήλωναν παρών σε όλες τις επεμβάσεις των ΗΠΑ και διατηρούσαν έναν τόσο ισχυρό στρατό -ιδιαίτερα για τα δεδομένα της Ευρώπης- ώστε κατοχυρώνοντας την αμερικανική εξάρτηση από τη Βρετανία, να επιτυγχάνουν ένα αντίβαρο στην Ε.Ε. Έχοντας ειδική σχέση με τις ΗΠΑ επιτυγχάνουν πρόσβαση σε αμερικανική τεχνολογία, έχουν την στήριξη τους, μοιράζονται τη λεία των πολέμων τους και γενικά (ενώ δεν είναι η μεγαλύτερη οικονομική δύναμη της ΕΕ) κάνουν πράγματα πέρα από τις δυνάμεις τους. Όπως επισημαίνει ο Φρήντμαν[3]: «η Βρετανία χειραγωγεί τους Αμερικανούς, τους Γάλλους, τους Γερμανούς και τους υπόλοιπους, χωρίς να δέχεται ποτέ την επικυριαρχία. Για να διατηρήσει τη δύναμη της, εφαρμόζει την στρατηγική του να ακολουθεί τους Αμερικανούς σε πολέμους. Χρησιμοποιεί την ιδιότητα τους μέλους της Ε.Ε. για να εξασφαλίζει πρόσβαση σε αγορές, χωρίς να βυθίζεται η ίδια στις αγορές»!

Αποτέλεσμα εικόνας για ευρωστρατοσΟ Φρήντμαν εκτιμά ότι ο κίνδυνος για τη Βρετανία δεν προέρχεται από την Ε.Ε. αλλά από τις ΗΠΑ, καθώς η Βρετανία είναι μια τοπική δύναμη, ενώ οι ΗΠΑ μια παγκόσμια δύναμη που εξισορροπεί περιοχές και το παγκόσμιο σύστημα ως σύνολο. Αυτό σημαίνει ότι «η Βρετανία ή θα παίζει δευτερεύοντα ρόλο στις αμερικανικές συρράξεις ή θα χάσει την επιρροή της, άρα και την ισορροπία της. Η Βρετανία θα επηρεάζει τα γεγονότα στην Ευρώπη αλλά δεν θα είναι η αποφασιστική δύναμη στο τέλος της σύγκρουσης. Μπορεί να εμπλακεί στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις στις πρώην αποικίες, αλλά δε θα διεξάγει αποικιακούς πολέμους. Η Βόρεια Ιρλανδία μπορεί να βιώσει ξανά εθνική διαμάχη, αλλά η Βρετανία δεν θα αναλάβει στρατιωτική δράση για να αναγκάσει την Ιρλανδία να υποκύψει. Αυτή η περίοδος της βρετανικής ιστορίας έχει τελειώσει».[4]

Το βασικό που απορρέει από την εξιστόρηση είναι ότι το ζήτημα των ευρωπαϊκών συγκρούσεων δεν έχει σε καμιά περίπτωση τελειώσει. Δεν αναφερόμαστε -ούτε εμείς, ούτε τα αστικά επιτελεία που περιγράφουν τα δόγματα άμυνας/ασφάλειας και τις ασύμμετρες απειλές- μόνο -και ούτε φυσικά κυρίως- στις διακρατικές συγκρούσεις. Αλλά στα κοινωνικά κινήματα, τις εξεγέρσεις και στην άνθιση των νέων απελευθερωτικών τάσεων της εποχής μας.

Οι πόλεμοι, είτε διακρατικοί, είτε εμφύλιες συγκρούσεις, δεν προκαλούνται από την αποτυχία να διδαχτεί κανείς από την ιστορία ή τους κακούς τρόπους. Προκαλούνται από τόσο βαθιές αποκλίσεις συμφερόντων, ώστε οι συνέπειες του μη πολέμου είναι μεγαλύτερες από τις συνέπειες του πολέμου.

Ο αστικός κόσμος έχει πολλά να μας διδάξει. Η επόμενη μέρα του Brexit θα πυροδοτήσει την ακόμη μεγαλύτερη ένταση του ταξικού πολέμου. Με πρώτο θύμα τους πρόσφυγες και μετανάστες.

Όπως επισημαίνει ο Αρνό Λεπαρμαντιέ, αρθρογράφος της Le Monde, το πρώτο στάδιο της ευρωπαϊκής «επίθεσης» μετά το δημοψήφισμα θα είναι η επανίδρυση της Σένγκεν. Η Frontex θα πρέπει να μετατραπεί σε μία αστυνομία των ευρωπαϊκών συνόρων. Οι Αφρικανοί και Άραβες μετανάστες θα πρέπει να εφοδιαστούν με βιομετρικά διαβατήρια. Όποιος θέλει να ταξιδέψει στην Ευρώπη θα πρέπει προηγουμένως να εγγραφεί στο Διαδίκτυο, όπως απαιτούν οι Αμερικανοί με το σύστημα ESTA».

Η επόμενη μέρα του Brexit, αν κάτι πριν απ' όλα- κάνει, θα ενισχύσει ακόμη περισσότερο την Ευρώπη Φρούριο, δημιουργώντας ένα ακόμα συνθετότερο και τεχνολογικά πιο εξελιγμένο πλέγμα ασφάλειας - τόσο από τη σκοπιά της στρατιωτικής τεχνολογίας και του ελέγχου όσο και από τη σκοπιά της κυβερνητικής τεχνολογίας και της πολιτικής υπαγωγής.

Ιστορικά, κάθε μεγάλος κοινωνικοπολιτικός σχηματισμός ενοποιήθηκε μέσα στη φωτιά του εμφυλίου πολέμου (οι ΗΠΑ είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα) ο οποίος, για την αστική κυριαρχία, είναι αναγκαίο να λήξει με την ενιαία επικράτηση μιας συσώρευσης κεφαλαίου έναντι μιας άλλης. Μόνο με αυτό τον τρόπο θα μπορέσει αυτός που νίκησε να ενσωματώσει τόσο τις δυνάμεις της εργασίας που στοιχίστηκαν πίσω από αυτόν όσο και τον εχθρό που ηττήθηκε, παράγοντας τη νέα ένοπλη ειρήνη που χρειάζεται για το νέο κύκλο ανάπτυξης. Δε θα μπορούσε να μην ισχύει κάτι τέτοιο και για το πολύπλοκο οικοδόμημα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ειδικά -μάλιστα- σε συνθήκες υποχώρησης και συρρίκνωσης του δυτικού κεφαλαιοκρατικού συστήματος.

Αν οι εργατικές τάξεις, οι υποτελείς πληθυσμοί, οι αποκλεισμένοι και οι δυνάμεις πολιτικές εκπροσωπήσεις τους μπορούν να αντλήσουν σοβαρά διδάγματα τόσο από την ιστορία όσο και από τις σημερινές εξελίξεις, αυτά καταλήγουν σε ένα συμπέρασμα:

Στις συνθήκες των γιγαντιαίων συγκρούσεων εντός της ΕΕ, στους συσχετισμούς των μπλοκ και των δυνάμεων που αντιπαρά τίθενται, αυτό που φαίνεται σήμερα ως διαλυτική διαδικασία της ίδιας της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι κάτι που προοπτικά θα τείνει να καταλήξει σε ανώτερη ενοποίησή της - και αυτό που θα αλλάζει είναι το πρόσημο.

Είναι, όμως, **ένα στοίχημα ανοιχτό**, που μπορεί να ανατραπεί μόνο με την ορμητική είσοδο στο προσκήνιο ευρύτερων προλεταριακών μαζών, **υπό τους όρους της δικής τους επαναστατικής πολιτικής**. Δε θα συμβεί με την ενσωμάτωση/υποταγή τους στα «δημοκρατικά» ή «προοδευτικά» μπλοκ του κεφαλαίου και τη διεξαγωγή από αυτές μαχών που δεν είναι δικές τους. Θα συμβεί μόνο με την ανεξάρτητη είσοδό τους σε αυτά τα πεδία της μάχης υπό τις δικές τους ανάγκες, τις δικές τους επιθυμίες και το δικό τους σχέδιο. Δεν πρέπει να αναρωτιέται κανείς καλοπροαίρετος αριστερός γιατί το στρατόπεδο του Brexit ηγεμονεύεται από τα ακροδεξιά ή τα λαϊκο-δεξιά ρεύματα. Δεν είναι, απλά, τεχνικό ζήτημα «καθυστέρησης» ή «υποτίμησης» από την πλευρά της αριστεράς. Φυσικά υπάρχουν και τέτοια ζητήματα, είναι -όμως- **συμπτώματα παρά αιτίες**.

Κάπως έτσι, το στοίχημα της ενοποίησης ή της διάλυσης της Ε.Ε. μπορεί να ειπωθεί με όρους μιας μη αναγώγιμης ταξικής σύγκρουσης: **Η Ε.Ε. είτε θα ενοποιηθεί ανώτερα από το μπλοκ που θα κερδίσει αυτή τη σκληρή ενδοϊμπεριαλιστική αντιπαράθεση είτε θα διαλυθεί επαναστατικά**

όταν εμφανιστεί η Τρίτη Τάξη των καταπιεσμένων ως διακριτό κοινωνικοπολιτικό ρεύμα. Είναι χρέος των Επαναστατών η συμβολή στην ανασυγκρότηση αυτού του ρεύματος.

Για τον κόσμο της εργασίας είναι Μονόδρομος η συγκρότηση ενός εργατικού διεθνιστικού αντικαπιταλιστικού κινήματος.

Το προλεταριάτο που γεννιέται διαρκώς μέσα στις νέες συνθήκες, χρειάζεται να γυρίσει την πλάτη στους εθνικούς μύθους, να ξεπεράσει την εθνική περιχαράκωση και να διεκδικήσει τους όρους μιας βαθύτερης ενότητας των εργαζομένων ανεξάρτητα από θρήσκευμα-εθνικότητα-γλώσσα-φυλή.

Να παλέψει για την ανατροπή των κυβερνήσεων και του συνόλου της αστικής πολιτικής, για την αντικαπιταλιστική αποδέσμευση, τη διάλυση των ΝΑΤΟ-Ε.Ε. Αμφισβητώντας από επαναστατική σκοπιά τον σύγχρονο ολοκληρωτικό καπιταλισμό, το κράτος του Κοινοβουλευτικού Ολοκληρωτισμού και τις ολοκληρώσεις του.

ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

[1] Θυμίζουμε ότι το 2013 οι ΗΠΑ αγόρασαν τα περισσότερα βρετανικά αγαθά (13,4%), η Γερμανία το 9,8%, ενώ οι συνολικές εξαγωγές σε Γερμανία-Ολλανδία-Γαλλία-Ιρλανδία αποτελούν το 31% και μαζί με το 10% των εξαγωγών σε Βέλγιο-Σκανδιναβία φτάνουμε στο 41%, που πηγαίνει στη λεκάνη της Βόρειας Θάλασσας.

[2] Αυτό σημαίνει ότι μια χώρα όπως η Γερμανία, που σήμερα δαπανά περίπου 1,2% του ΑΕΠ για την άμυνα, και οι ΗΠΑ, που δαπανούν 3,4%, θα πρέπει να συγκλίνουν

[3] Ιδρυτής και Γενικός Διευθυντής του STRATFOR, που πολλοί ταυτίζουν με τη CIA

[4] «Τελικά, αν και δεν ήταν αυτός ο αρχικός στόχος του κειμένου, αναδείχτηκαν πολλοί περισσότεροι «από τους τρεις καλούς λόγους για τους οποίους η Βρετανία θα έπρεπε να μείνει στην Ε.Ε. που ζητούσε η βασίλισσα Ελισάβετ». Το Brexit δε θα καθορίσει τη σχέση της Βρετανίας μόνο με τη Γερμανία και την Ε.Ε., αλλά και με τις ΗΠΑ.

diktiospartakos.blogspot.gr